

1. Puterea în statul roman. „Trei erau la număr organele care luau parte la conducerea treburilor publice. Toate în parte erau așa de drept și așa de potrivit orânduite și conduse datorită acestor organe, încât nimeni, nici chiar dintre romani, n-ar fi putut să spună cu temei dacă constituția în totalitatea ei era aristocratică, democratică sau monarhică. Căci, dacă am avea în vedere puterea consulilor, statul părea că este monarhic și regal; când însă avem în vedere puterea senatului, părea aristocratic; de altă parte, dacă se considera puterea mulțimii, s-ar părea limpede că este democratic.” (Polibiu, *Istorie*)
2. „Îndată ce izbuti să-și atragă de partea sa soldații prin recompense, poporul prin împărțire de grâne și pe toți prin binefacerile păcii, Octavianus se ridică treptat-treptat și-și însuși prerogativele Senatului, magistraților și legilor fără împotrivirea nimănui, deoarece bărbății cei mai hotărâți pieriseră, fie în lupte, fie în urma persecuțiilor; cât despre nobilii rămași în viață, cu cât se arătau mai plecați spre slugărnicie, cu atât erau mai înălțați în averi și demnități; dobândind astfel puterea prin noua stare de lucruri, aceștia voiau mai degrabă prezentul sigur în locul trecutului primejdios. Nici provinciile nu se mai opuneau acestei stări de lucruri. Ele nu mai aveau nici o încredere în cârmuirea Senatului și a poporului roman, din pricina certurilor dintre cei puternici și a lăcomiei magistraților, din pricina șubrezeniei legilor încălcate prin samavolnicia și intrigi.” (Tacitus, *Anale*).
3. „Care este secretul destinului istoric al Romei? Până acum, întreg Pământul a fost divizat, din Orient în Occident, de o luptă necurmată. Pentru a învinge această nebunie, Dumnezeu a învățat neamurile să se supună acelorași legi și să devină toate romane. Acum, noi vedem pe oameni trăind ca niște cetățeni ai acelorași cetăți și ca membri ai acelorași familii... Popoarele sunt unite prin comerț, prin civilizație și prin căsătorii. Dina acest amestec de neamuri, o rasă unică s-a născut. Iată semnificația victoriilor și triumfurilor imperiului.” (Prudentius, *Contra lui Symmachus*).